

Dure hoop

Wij kankerpatiënten zijn toch altijd zo positief? En hoopvol? Wij staan erom bekend dat we onszelf en anderen moed in blijven praten. Tot het niet meer anders kan. Dan houdt het op. Maar tot die tijd weten wij gewoon dat er altijd weer nieuwe kansen en mogelijkheden in de pijn zitten. De vraag is tot nu toe vooral: wanneer komen die er uit? Daarom schrok ik zo van De Wereld Draait Door, begin deze maand. Daar luidde onderzoeker René Bernards van het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis de noodklok over de hoge kosten van de ontwikkeling van nieuwe medicijnen. Die kunnen zó de pan uitrijzen, onder meer door de hoge winsten van de farmaceuten, dat ze onverkoopt worden. Waardoor het ook niet meer de moeite waard wordt om ze op de markt te brengen. Daar ging m'n hoop.

Gelukkig kondigde Bernards ook meteen de oprichting van een eigen laboratorium aan, dat niet verder ontwikkelde medicijnen, of afgekeurde medicijnen alsnog een kans zou kunnen geven. Daarna bleef het opvallend stil. Was het een onzinnig initiatief van Bernards? Is het onbegonnen werk om op te boksen tegen de grote farmaceuten? Het kan toch niet zijn dat genezing wordt uitgesloten vanwege de kosten? Dat al die duizenden mensen die wandelen, fietsen, rennen, collecteren, koffie zetten, taarten bakken, kunst maken voor onderzoek, actie voeren, loten verkopen, moeten opgeven omdat het onderzoek onbetaalbaar is geworden? Je moet er ook maar niet aan denken welke hoopvolle onderzoeken intussen al zijn gestopt, omdat er geen winst mee te maken valt. Ik roep nog maar even in herinnering dat de grote baas van farmaceutgigant Pfizer geen aanmeer-plaats voor zijn nieuwe jacht kon vinden en er dus een complete haven bij kocht.

Gelukkig kwam de hoop snel terug. Deze week werd bekend dat de academische ziekenhuizen samen dure kankermedicijnen gaan inkopen. Alleen al die samenwerking geeft de burger moed. Samen sterk tegen de farmaceuten. Als klap op de vuurpijl kreeg ik deze week ook nog een persoonlijke oppepper van een kennis. Ze kan geen maat kan houden met alcohol. (Ze drinkt heus niet altijd, maar op feestjes kan het vervelend zijn). Ze vroeg hoe het met me ging en besloot met: "Nou ja. Ik de alcohol. Jij de kanker". Ze vroeg nog net niet of ik wou ruilen, maar ik kreeg er opnieuw goede zin van.

Engelien Beker

